

Награђени мастер рад

Архитектонски факултет, Универзитет у Београду

Кандидат: Милица Груичић

Ментор: проф. др Драгана Васиљевић Томић

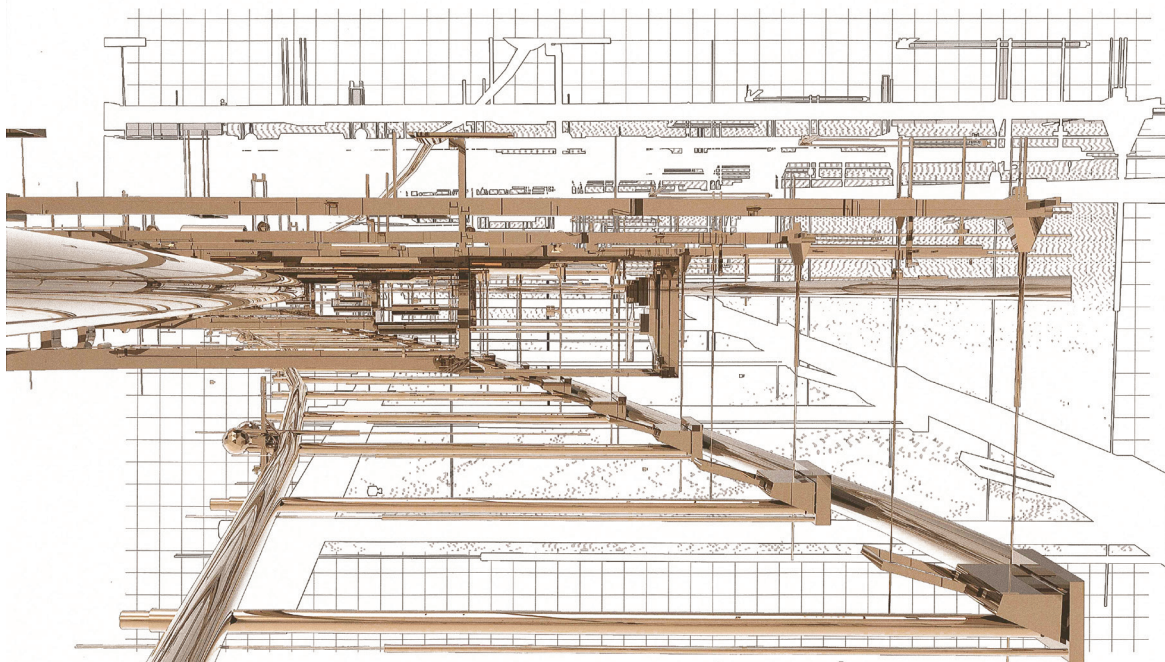
Тема превазилази чисту појавност архитектуре, истичући у први план пројектовање архитектонске ситуације начелне репетитивности у чијем језгру се налази реализација идеје о актуелном и виртуелном унутар реалности савременог објекта архитектуре.

Циљ овог мастер пројекта садржан је у намери да се архитектонска форма концепцијски истражи. Приступ овом пројекту заснива се на преиспитивању потенцијала архитектонске форме у односу на оквир њених просторних и програмских нужности, али и сасвим реалне слободе.

Знање које је стечено радом на пројекту доприноси укупној компетенцији истраживања кроз пројекат, теоријској поставци програма пројекта и пројектног

задатка, архитектонско-урбанистичком пројектовању, координацији пројекта са аспектима архитектонских технологија и компетенцији у презентацији и визуализацији пројекта.

У пројекту се аналитички приказује, коментарише и евалуира уметнички приступ раду, увођењем иновативне методологије истраживања кроз архитектонско-урбанистички пројекат, при чему се пружа значајан допринос делу у томе што оно на релевантан начин истражује и успоставља однос између едукативног процеса и научно-истраживачког рада. Очекује се да ће уметнички и научни резултати кандидата имати примену у даљем развоју курикулума за мастер студије архитектуре у пољу уметности и науке.

Извод из текста мастер рада:

“армонија” (*harmonía*) / *harmos; harmonia; harmonie* / јединство, сагласност/

Рад на тези своди се на експеримент, покушај схватања и усвајања установљених елемената који карактеришу хармонију и њен значај у филозофији и уметности, као и имплементирање истих кроз тему звука.

Тумачи се као решавање питања да ли постоји могућност интерпретирања хармоније, и која је њена “possibilia”...

... У пренесеном значењу на концепт поставља се звучна кутија која представља систем апарата за прикупљање, записивање и спровођење истих ради једињења и

добивања различитих звучних група које се даље могу експериментално користити.

Посматрајући територију Ушћа, Новог Београда као простора једињења Земунa и Старог града, као места које представља простор за звучно мапирање Београда - поставља се нови вид музике, онај који замењује претпоставку да она мора бити у конвенционалном облику. Обала постаје место сазвучја, не нарушавајући своју појавност, а имплементирањем се ствара контекст унутар контекста - оног који се може перцептивно мењати звуком.

проф. др Драгана Васиљевић Томић

